

Med Hensyn til Personaleforøgelse, som jo er et af de Punkter, hvorom der plejer at blive en Del Tale paa Postvæsenets Budget, skal jeg gøre opmærksom paa, at der, hvad Udvalget paaskønner, har været vist et betydeligt større Maadehold i denne Retning fra Postvæsenets Side i det sidste Aars Tid, end vi synes, der har været vist i tidligere Tid. Der er ganske vist forlangt nogle nye baade i København og i Provinserne, men det kan jo ikke forundre nogen, da der paa et Tidspunkt, hvor Postvæsenet er i saa stor Udvikling, som det har været i den senere Tid, selvfølgelig stadig vil være Brug for større Personale. Men da det for Udvalget af Ministeren er oplyst, at den Fordring, vi stillede til Tjenestetiden, at den skulde være 54—60 Timer ugentlig, er opretholdt, har vi fra Udvalgets Side ikke fundet Anledning til at modsætte os de Krav, som det indrømmer jeg, er ret beskedne i Forhold til Krav, som tidligere har været stillede fra Postvæsenets Side.

Dermed har jeg omtalt samtlige Ændringsforslag. Jeg skal dernæst gøre nogle faa Bemærkninger om Samraad og Oplysningskrivelser, som findes i Betænkningen. Der er først Samraadet under Betænkningens Nr. 24. Spørgsmaalet er gammelkendt. Det drejer sig om Nedlæggelsen af en Række af de smaa Posthuse, som Postadministrationen siger, at den, postalt set, godt kan gaa ind paa at nedlægge. Der stilles af Indenrigsministeren Forslag om at nedlægge 7, og det drejer sig i alt om 57—58, som ved Embedsledighed tænkes nedlagt. Der er ikke fra Udvalgets Side rejst Indvendning herimod; men vi har taget Spørgsmaalet til Samraad i Overensstemmelse med tidligere Udtalelser her i Tinget fra Ministerbordet for derved at give de Folk, som maatte have en anden Anskuelse end Ministeren, Lejlighed til endnu en Gang at gøre deres Indsigelser gældende. Hvis de kan gøre det med tilstrækkelig Vægt, er det muligt, de kan føre deres Anskuelse igennem; der er endnu intet fastslaaet med Hensyn til, hvorledes det skal være, men jeg staar paa samme Standpunkt, som jeg hidtil har staaet. Jeg mener, at disse Postkontorer bør nedlægges; andre kan mene det modsatte, og vi har altsaa givet Lejlighed til, at Spørgsmaalet kan drøftes endnu en Gang, inden en endelig Løsning slaas fast. Det er det, som har været Udvalgets Mening, ikke at gaa imod Ministerens Forslag som saadant.

Under Nr. 28 i Betænkningen findes omtalt et Samraad med Indenrigsministe-

ren om Landpostvæsenets Lønningsforhold. Der er fra den højtærede Ministers Side givet Udvalget visse Oplysninger om, hvad han tænker sig for den nærmeste Fremtid, men jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister selv vil komme tilbage til Spørgsmaalet. Ministeren finder ikke, at Tiden er inde til en almindelig Revision af Landpostvæsenets Lønningsforhold, og Udvalget har heller ikke villet fremtvinge noget i saa Henseende. Derimod kan der være al Grund til — deri har Ministeren ganske sikkert Udvalgets fulde Tilslutning — paa visse Omraader at vise de vedkommende nogen Imødekommen, f. Eks. med Hensyn til saadanne Bagateller som Anskaffelse af Kapper til kørende Landpostbude, en noget gunstigere Stilling med Hensyn til Afløsning i Sygdomstilfælde o. s. v. Endvidere er der indledet Undersøgelse af et Forhold, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at paatale her i Salen, og af Bekostningen ved en Ændring deri, en Undersøgelse, som kunde danne Grundlaget for en bedre Ordning end den nuværende, som der fra Landpostbudenes Side har været klaget stærkt over. Det er de stadige Anlæg af nye Jernbanestationer o. s. v., der medfører nye Centrer for Landpostvæsenet, og dette bevirker hyppigt, at Routerne bliver mindre end tidligere; jo flere Udgangspunkter man faar, desto mindre bliver i Almindelighed Routerne. Landpostbudene har, sikkert med nogen Ret, klaget over, at naar de mod deres Villie, mod deres eget Ønske, gik fra en længere Route over i en kortere, medførte det en tilsvarende Nedgang i deres Løn. Der er sikkert her sket adskilligt, som, selv om det selvfølgelig er fuldt lovmedholdeligt og i Overensstemmelse med Praksis, maaske neppe er helt forsvarligt overfor de vedkommende Landpostbude. Det undersøges nu, hvor vidt man vil kunne strække sig i Retning af at lade dem beholde Lønnen fra den højere Route, naar de mod deres Villie ved Routedelingen kommer til at gaa i en mindre. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, men blot paapege en Vanskelighed, der kan være til Stede, men som jeg haaber vil kunne overvindes, nemlig denne, at hvis Postbudene kan beholde den højere Lønning, naar de gaar over til en mindre Route, vil man staa overfor Faren for et alt for stærkt og udpræget Ønske fra Postvæsenets Side om Routedeling. Jeg haaber, at denne Vanskelighed ikke skal træde hindrende i Vejen for at imødekomme dem, som mod deres Villie sættes i en lavere Løn, end de har haft